

I què, si la gent no llegeix?

Els camins cap a l'orgasme són personals, intransferibles i difícilment sincronitzables

Il·lustració: **Joan Turu**

Quan exerceixes d'autora convidada als instituts, sempre encetes la xerrada demanant perdó: ets allà perquè als nanos els han obligat a llegir un llibre teu, i llegir per força (sovint amb la pressió afegida d'haver de fer un examen o un treball sobre la novel·leta en qüestió) no és la millor manera d'aprendre a estimar la literatura.

Les lectures obligatòries a les escoles són un mal necessari: si no n'hi hagués, alguns adolescents acabarien l'educació secundària sense haver obert ni un sol llibre. De petits se'ls ha de fer llegir sí o sí, perquè de grans puguin decidir lliurement si el vici de llegir forma part (o no i no) de la seva vida adulta.

El filòsof francès André Comte-Sponville fa una reflexió que subscriu: ?Tinc tres fills que no només m'importen molt més que tots els llibres, sinó que no em preocupa saber quins llibres llegiran, ni si la lectura serà tan essencial per a ells com ho ha estat per a mi. Naturalment, no vull que siguin analfabets. Jo els he llegit històries, els he comprat llibres, els convido a llegir els llibres que van marcar la meva infància, però no vaig més enllà: és la seva vida, no la meva.?

No s'acaba el món per no llegir. S'empetiteix, perd gràcia, s'apaga una mica, però no s'acaba. Ni tan sols podem afirmar que la cultura i la literatura ens fan millors persones: d'excepcions, l'infern n'és ple. A tu et costaria viure sense els llibres, però això no vol dir que els llibres siguin imprescindibles per viure. La majoria de catalans compren un llibre per Sant Jordi i para de comptar, i bé que van tirant.

Cadascú és lliure d'invertir el seu temps a la seva manera. Tu no t'has dedicat mai a pujar muntanyes, i tens amics que són més feliços amb una excursió que amb una novel·la. No té gaire sentit voler-los convèncer que el plaer de contemplar un paisatge és inferior al que s'experimenta llegint segons quins paràgrafs. Tots plegats ja sou grandets. Els camins cap a l'orgasme són personals, intransferibles i difícilment sincronitzables.

Per Sant Jordi dieu t'estimo a les persones que estimeu. I ho feu regalant llibres i roses, com també podríeu fer-ho regalant tasses i grapadores. El problema no és que la gent només compri llibres un dia a l'any i perquè toca. Ni que es llegeixi poc i malament. El problema de debò, l'únic problema que no t'hi vulguis trobar, seria no tenir ningú a qui regalar un llibre o un clavell o una màquina de fer forats.